

Josep Fàbrega

Postres de poeta

Premi
Festa d'Elx

Algú esmola una dalla. L'ombra traça
un gargot decidit en cada estrofa
i la fa vida i mort. I s'emborratxen
els pocs colors que em duen a la posta.

bromera poesia

AMB UN ESQUITX DE SOMNI

Amb un esquitx de somni i de follia
sabré vestir-me el cor, i despullar-me
l'ombra, xopa d'enyors, que m'emmetzina
els batecs de la sang, feixuga i lassa;
i desvetllar-me el foc de les pupil·les,
cansat de no ser llum i no ser flama,
i amorosir-me el gest, i el seny que em dicta
una pluja infinita de paraules
sense cap tornaveu: minsa collita
en aquesta tardor de fulles magres
i de pecats de carn. S'entortolliguen
el vent, la sal, l'escuma i les onades
damunt la platja estèril. Les gavines,
mudes damunt la sorra, m'amenacen.

SENTO LA VEU DEL VENT

Sento la veu del vent, desconeguda,
molt endins de les temples, i un silenci
de bassal adormit. Les hores buiden
al caduf del matí la pluja estèril
i els encenalls de glaç, sota les fulles
d'aquest hivern humit. I sento el tedi
com una boira freda que embetuma
camins i valls i rius. No hi ha misteris
en l'ombra de la neu que s'acumula
en els miralls del temps. Un sortilegi,
oracle de dissorts, clava les urpes
damunt la pell del cor mentre el sol, tebi,
s'ofega en una mar bruta d'escumes.
Només el meu botxí coneix el premi.

RESSONA EL BRAM D'UN TRO

Ressona el bram d'un tro darrere l'ombra
que baixa per la vall de la riera
i s'ajeu vora el mas, llavors tremola
per un instant en l'aire del desembre
i s'ajup i em penetra per la gola
fins a abastar-me el nieró del ventre,
i s'hi fa llast i enuig, mentre la fosca
m'embardissa l'esguard. Ara la febre
m'escriu paranys d'enyor i crits d'angoixa
al vèrtex de la sang. L'hora cisella
amb ganivets d'aram les mil bombolles
que ploren fang i nit. La llum s'esqueixa
vençuda per tant plom i tanta borra.
Sense colors ni vent soc mort. Espera'm.

PER UN INSTANT, NOMÉS

Per un instant, només, el gris s'esquitxa
amb quatre perdigons de rosa i palla
mentre floreix, a poc a poc, el dia
i els verds i els blaus sospiren. El cel tanca
els porticons, feixucs, de l'hora trista,
i tots estem cansats, i els ulls escapcen
la poca llum que neix i que s'enfila
cap als turons que ens barren la mirada.
Per sota de la pell, la sang pessiga,
amb xàldigues de por, nits i paraules,
que encara no ens hem dit, i que ens exciten
i ens lliguen als ressons de l'ombra clara
estesa sobre el mar. Som vius. La vida,
no la sabem fer créixer, i se'ns acaba.

HE VIST UN UNICORN

He vist un unicorn; duia, a la gropa,
una fada d'ulls blaus i pell de seda,
i un vestit tot de neu, i una corona
i una toia de vesc florit de perles.
Els llavis de la nit, esplendorosa,
li besaven les galtes, i una estesa
de pètals i de llunes i d'aloges
li traçaven camí per l'ombra verge.
T'he vist a tu, també; i en la penombra,
un esclat de miralls i de trompetes
m'ha dit que t'acostaves; i la Lloba
s'ha calçat els ullals de la impotència.
La nit vestia d'or les hores fondes
quan he aclucat els ulls. Tens la pell tèbia.

HE TRAVESSAT CENT BOSCOS

He travessat cent boscos, de llum verda,
fins que he arribat al mar. Aquí, l'escuma
dibuixa tafetans de neu, l'arena
és un camí, i el vent, que no mou fulles,
fa olor de sal i espera sempre veles
que escapcin l'horitzó, la llum és una
pluja de blaus i grocs i ombres enceses,
i els esculls, afamats, no tenen ungles
per esquinçar la pell de les sirenes.
Jo vivia a l'obac, allà on les bruixes
mesclen suc de gripau i sang de verges
per abeurar el déu boc, i el clar de lluna
és un pecat de grisos, i són fredes
les embostes de sol que s'hi acugulen.

SÓN XOPS DE SOL, ELS CAMPS

Són xops de sol, els camps, sota un migdia
de rostolls vius i d'ombres enxubades,
i de camins de pols, i d'anys que llisquen
afeixugats pel cant de les cigales.
Són xops de llum, els espantalls que esquitxen
de vermell brut la vinya i la quintana
amb els braços oberts, l'ànima viva
i els cors batent sang lloca i esbravada.
Són xops de blau, els ulls, mentre s'enfiten
de xafogor i de nyonya, i es desglaça
el desig de pecar de la pell, trista,
i els records i el present s'esfilagarsen.
Som xops de nit, tots dos. La lluna ens crida
del pou estant on va morir ofegada.

TINC ELS LLAVIS CANSATS

Tinc els llavis cansats d'esperar l'aigua
i tinc el cor eixut, la pell resseca
i els ulls assedegats. I s'ha fet tarda
en els miralls del temps. La sang és freda
i ressonen timbals a la baixada
on espellofo els idus. Són espesses
les hores, a l'hivern, quan el sol calla,
fa comptes amb els dits i s'ennuega
abans d'encendre el llum. Ponents de mangra
fan d'esca i de parany mentre s'enterren
darrere els finestrals que amaguen l'alba.
Demà viuré en dejú, i arnat, i sense
cap pensament de blaus en la mirada.
La mort és veritat; la vida, és certa?

NASCUT EN UN VOLCÀ

Nascut en un volcà de saba morta,
de parets impossibles, en un cràter
de llavis cantelluts i vius, de roques
sense beis de colors ni llunes blanques,
festeges vora el mar amb la llum, groga,
d'un vespre que s'adorm en les paraules.
I l'ombra s'allargassa, quan la posta
s'ajeu entre les dunes. El vent passa
sense sotrac ni olors. La nit és molla
d'escumes i peans que l'emmordassen.
La lluna és un forat; i el temps fa nosa.
Vas néixer en un volcà i, bastit amb lava,
tens el ventre feixuc, com una esponja
que se't menja el deler, de viure, encara.

SI POGUÉS FER-ME ENRERE

Si pogués fer-me enrere i regalar-te
tots aquests blaus que em creixen a les temples
quan el mar es fa cel, quan les mirades
escriuen pensaments mentre travessen
tots els espais de llum on s'emmirallen
els anys que hem viscut junts sense projectes.
I la nit s'ha fet viva sota l'aigua
i em crida amb veu d'aloja i es fa queixa
i em demana recer. Les ombres dansen
i s'esquitxen de groc en la foguera
que va encenent el sol damunt de l'aigua
mentre l'hivern reclama primaveres.
I sé que hi ha un tresor; m'ho diu l'oracle.
Si pogués, altra volta, fer-me enrere...

QUATRE LLEGANYS DE BOIRA

Quatre lleganys de boira enteranyinen
el verd massa aigualit de les clotades.
Matí d'hivern. Els ulls són com espigues
de gebre i de reguel i de rosada
estesos en la vall. L'orient pinta
amb encenalls de rosa les muntanyes
i vesteix de rovell les ombres grises
que dormen al torrent. La lluna, blanca,
esmola el ventijol. L'ombra camina
a poc a poc i amb por, que està malalta
d'insomnis i malsons i fellonies.
Matí d'hivern, i el sol no surt, encara,
a perfumar els camins. L'hora es desfila
en les mans de tots dos. El món s'acaba.